

Седмичникъ за братски живот

Наука за Доброто

„Направи добро, и го хвърли въ морето“
„Най-трудно е да се направи добро на човека“.

Само този, който се е опитвал да прави добро на хората, знае колко трудно е това нѣщо. Опитай се да направиш добро нѣкому, направи жертва, подложи гърба си, за да издигнеш другите, и ти ще видиш какът, когато почнеш да се огъваш подъ тяжестта на твоя товаръ, и ще бъдеш оплюти, отречен и осмѣян от тия, за които отдаваш силите си.

Това е една стара история, която познават всички, които сѫ възвели и възвърт по трудния, но свѣтъл път на Доброто. Кой истински доброколедатель на човечеството не е бил оплюти отъ тѣзи, на които е дошелъ да послужи? Кой се е покертувалъ, та не е срецинал черна неблагодарност? Кой борец за общото добруване не е билъ наклеветен?

Изпитението, който среца по пътя си Доброто, сѫ големи. Така е било, така е, и така ще бѫде занадпредъ. Усилия, големи усилия сѫ нужни, за да се изгради нѣщо положително. И който се решава да върви по тия пъти, не си съправи никакви илюзии, нека знае предварително много добре какво го очаква. Доброто ще извика своята реакция – злото – и то съ всичката сила ще се изсипе върху първото.

Но има и други единъ законъ на живота, който е отразенъ въ народната пословица – „Направи добро и го хвърли въ морето!“

И наистина, ако има нѣщо, което не може да се изгуби, ако има нѣщо трайно, въечно, неуничожимо, то е стореното отъ насъ добро.

Книгитѣ и човѣчеството

Човѣкът не познава друго изобретение, което да може да замѣни великоличия роля на книгопечатането въ днешния свѣтън устремъ на човѣчеството къмъ насаждане на култура и цивилизация по всички страни на свѣта.

Накъде отъ миналото, можештвото на настоящото и успѣхтѣ на бѫдещето се обединяват и поставятъ на солидни основи отъ положителните резултати на книгопечатането.

Нито единъ отрасъль въ живота, нито една гениална придобивка на човѣчествият духъ въ наука, техника или изкуство не би могла да изпълни тъй бързо и тъй сполучливо своята задача, ако човѣкъ не владѣеше принципите на книгопечатането.

Книгопечатането не е случайно откритие, а е рожба на дълги и многократни опити на човѣческия колективитет. То е прѣкът резултат отъ развои на човѣчествата мисъл и отъ стремежа да се оставятъ бързи и тройни следи отъ всичко ново, което проницателния умъ довлява и го уформя въ написана мисъл.

Благодарение на писмеността и книгопечатането човѣчеството си осигури единъ постоянен и неспирен възходъ къмъ по-висока култура и цивилизация.

Книгата е оня магически възелъ,

кѫдето се срѣщатъ миналото, настоящето и бѫдещето.

**

Днесъ има извѣнърено много книги за деца, за юноши, за възрастни. Има книги за всички и по всичко. Остава едно, което е най-важното – да се четатъ.

Забелязва се, че днесъ интереса къмъ книгитѣ е отслабналъ. Малцина четатъ книги, а още по-малко ги купуватъ.

Днесъ, когато книгата е тъй необходима за всички, а особенът за учащата се младеж, се забелязва, че вниманието е отвлечено отъ книгитѣ, отъ самообразоването. Днесъ спорната болестъ върлува и взема хиляди жертви, а киното допълня останалите празнини.

Младите се увлечватъ, не спиратъ отъ нищо и отвикватъ да четатъ и да мислятъ.

За да се четатъ книгитѣ, тѣ трѣбва да съдържатъ нѣщо поучително, нѣщо което да ползува човѣка, а не да дразнятъ и будятъ еротичното и нисшето въ човѣка, което днесъ за съжаление не е рѣдко явление.

Не отдавна имахъ разговоръ съ единъ отъ почитаемите наши писатели, чинто поблели коса и брада мълчаливо говорятъ за наследници на години, които ще възхвърлятъ довѣрие въ думите и разбирането му въобщете. Той каз-

ва, че книгитѣ сѫ обезценени защото сѫ наводнили пазара, и че да се почувствува нужда отъ книгитѣ, тѣ трѣбва да изчезнатъ, за да се почувствува гладъ за книги.

Днесъ две нѣща сѫ съвършено обезценени. Това сѫ земедѣлската труда и книгата. За да се повдигне и повиши ценността на книгата, добре би било писателите да не пишатъ отъ любовъ къмъ самото писане и отъ желанието да бѫдатъ автори на много книги, а да се ръководятъ единствено отъ желанието да бѫдатъ съ нѣщо полезно на народъ.

За да се повиши пъкъ интересъ къмъ книгитѣ, да се купуватъ и четатъ по-вече, въ това отношение трѣбва да допринесе всички възпитанъ човѣкъ. Намѣри ли той единъ интересна и полезна книга, а да я купи, прочете и препоръчка на нѣколко лица поне отъ най-близките си приятели, като ги свидетъва и тѣ да сторятъ отъ своя страна на сѫщото.

По тоя начинъ ще се сподѣля красивото, интересното и полезното, срѣщани по еденичини и всички заедно. Така само, книгитѣ ще бѫдатъ търсени и ценени, а авторите – уважавани и обичани.

Всѣкога, когато е случај да се правятъ подаръци, по-добре е да се подарятъ не цветя, които бързо увѣхватъ, а една отбрана книга.

Нека въ писмата си до своите приятели не забравяме да препо-

брой 127 – год. VII.

Севлиево, 5 юни 1935 год.

АБОНАМЕНТЪ:

За България	60 лева
За странство	120 лева
Отдѣленъ брой 2 лева	

Всички абонати ще получатъ бесплатно книгата
„ЩО Е ОКУЛТИЗЪМЪ“
отъ Сава Калименовъ

Адресъ: въ къмъ „Братство“, гр. Севлиево.
Ред. Ц. Калименова

на българскиятѣ ЕДЕЛВАЙСъ

Ти по-великъ си мажъ отъ Климентъ и Пасий,
И по-безбронъ свѣтъ за Бога Ти настави.
Безпримѣренъ приятель на българитѣ Ти си!
И подвигъ по-голъмъ отъ царь Симеонъ направи.

И книжнина богата Ти самъ створи, написа;
Катъ звездитѣ въ небето сѫ Твойтѣ сказания,
Народа ни покръсти по мѣдро отъ Бориса –
Научи самъ, разкри ни свещенитѣ писания.

Ти лѣкаръ и приятель – Любимецъ си народенъ.
Обича тебъ селяка отрудений – овчаря,
Младежътъ възвишенъ просветенъ, свободенъ.
Обичатъ Тебе всички – Народъ и Богъ и Царя.

Води ме Ти!

Свободна съмъ, нозе ми нѣматъ узи,
Ни гравия робски монти рѣзе.
Азъ служа на възвишенитѣ музи –

– На радостъ бие моето сърдце;
И съмъ играй по алени ми бузи –
Трепти животъ по моето лице.

Но Ти води ме, ето ми рѣчетъ!
Съсъ Тебъ ще ида азъ на край свѣта,
Съсъ Тебъ ще мина планина, морета.

Съсъ Тебъ дори ще побѣдя смъртъта.
Съсъ Тебъ дори страданието е свято –
Единственъ путь е къмъ Любовта.

Води ме, сѫ Тебе ида, тичамъ
По стражни и високи плавани . . .
Че Тебъ Създателю безкрай обичамъ!

Че Ти съсъ обич свята ме плени.
Азъ Твойто име сладостно изрічамъ
И Твойтѣ безкрайни добрия.

Олга Славчева

рѣчамъ нѣкоя книга, която съ увличение сме чели и сме се възхищавали.

Зашто, тъй както въздуха, вода и свѣтлината сѫ блага за всички така и хубавото и полезното отъ книгите да бѫде благо за всички.

Г. Сѣбевъ

Доматитѣ – идеална хрена

Доматитѣ сѫ толкова богати съ хранителни и здравни вещества, че не би трѣбвало да липсватъ всички дни отъ трапезата ни.

Доматитѣ и до сега сѫ още силно злословени. Въз основа на една погрѣшна анализа отъ преди 80 год. счита се, че тѣ съдържатъ въ голъмо количество оксалова киселина. По тая причина тѣ сѫ забранени на страдащи отъ подагра, ревматизъмъ и особено на болни отъ бъбречни болести. Истината е, че доматитѣ съдържатъ въ зелено състояние само следи отъ оксалати, а възрѣло – никакви. Напротивъ, точно при този болести трѣбва да се препоръчватъ, съ увѣреностъ въ голъмата полза за болни, именно домати.

Доматитѣ сѫ богати съ много минерали сили, особено съ основни, и сѫ тъкмо най-пригодни да обезвреждатъ киселини излишни отъ животинските продукти. Освенъ това тѣ сѫ единствените плодъ, който съдържа въ себе си всички витамини. По тая причина тѣ сѫ особено ценни през зимата и през ранната пролѣтъ. За това е нужно да се запасяваме своевременно съ тѣхъ.

Прев. Д-ръ Ст. К.

Първите стъпки във пътя на човешкия възходъ

(Продължение)

Искамъ да ви наведа на закона: не можете да образувате една връзка, да създадете една дружба, ако мисълта на онзи, когото обичате, не е една храна за въсъ и ако неговите чувства не сът една храна за въсъ. Христос като казва „ако не ядете плътта Ми“ подразбира, че чрезъ яденето, ще възприемът Неговата Любовта. Съм като възприемът Неговото Слово, което опитвахе Неговата Любов; и ако възприемът Неговото Учение и го приложехме, щъкме да имаме грамадни резултати върху цялата ни животъ. Любовта е първичната мярка, съм като се мбръть всички нѣща. Въз основата на всички стремежи вътре въ цялата природа е Любовта. Ако не обичате, не можете да бъдете справедливи; жертвата, която правите за нѣкого, се длъжи на Любовта; други е въпроса дали жертвата е права или не – важно то е, че подбудителната причина е Любовта. Поддържателният идеен – и това е Любовът. Любовта е основата на цялото Битие. Но не Любовта както вие я разбираате. Съ любовта, върху която е създаден съвременния свѣт, не създавамът. Отъ нея имаме вече последствията – съвременният отношения и съвременния ред и порядъкъ. Ако искате да продължавате тази любовът, ще имате същътъ досегашни резултати. Когато говори за любовта, въз излизамът отъ едно ново становище, когато ще създаде нови форми и отношения.

За великата Любов въ свѣт човѣкът трѣба да бѫде готовъ да направи всички жертвти.

Но за да направи това той трѣба да се свободи отъ единъ вътрешенъ страхъ, който сега има хората. И много хора имат хубави стремежи, но този вътрешенъ страхъ ги спива въ тѣхните проявления. Когато дойде да се говори Истината, човѣкът трѣба да бѫде свободенъ отъ всѣкакъвъ страхъ; и трѣба да бѫде справедливъ и безпристрастенъ. Най-първо че вѣкъ трѣба да бѫде справедливъ къмъ себе си – защото, до като не е справедливъ къмъ себе си, не може да бѫде справедливъ и къмъ други. И когато проник-

не въ човѣшкото съзнание велика Любовът, той трѣба да бѫде готовъ да направи за други това, което е готовъ да направи за себе си. И ако хората съм готови да направятъ за други това, което съм готови да направятъ за себе си, свѣтът ще се оправи. Това е новия моралът въ свѣтъ. Да си готови да направишъ за други това, което правишъ за себе си. Ако така не мислите и не постъпвате, Богът въ въсъ не може да дойде. А сега хората тръгватъ Бога вънъ отъ себе си, въ пространството. Много ще има да го тръгатъ. Но когато го намерятъ въ себе си, що го намѣрятъ и въ свѣтъ. Богът се проявява и чрезъ вършищите и чрезъ безвѣриците. Единъ човѣкъ, който не вѣра въ Бога, но Богъ му пошуше да помогне на нѣкого, и той помага, безъ да знае отъ кѫде иде, тази подбуда, този човѣкъ служи на животъ Богъ, който е основата на Неговото битие. А нѣкой, който вѣра, пошуше му Богъ да помогне на нѣкътъ нуждаещъ се, той казва; нѣмъ време, оставямъ да се помоля на Бога. И нѣкътъ пътъ безвѣриците вършатъ по-добре волята Божия отъ вършищите. Безвѣрица, понеже не е застъп като вършища съ молитви, използува времето си да помога на други, да изпълнява волята Божия. Кое по-хубаво – да вършимъ волята Божия, или да казвамъ на Господъ – Господи, азъ много те обичамъ, и да не изпълнявамъ волята Му?

Сега азъ опредѣлямъ степени въ отношенията на хората къмъ Бога – да вѣрватъ въ Бога, да обичатъ Бога и да служатъ на Бога. Да вѣрвамъ въ Бога е добро нѣщо, да го обичаме е по-добро отъ да вѣрвамъ, а да служимъ на Бога е по-добре отъ да го обичаме и да вѣрвамъ. Трите са здено – това е цѣлокупността на нѣщата. Ако вѣрватъ, вѣлѣте въ пътя на обичът; и ако обичате, вѣлѣте въ пътя на служенето; та също се образува единъ вътрешенъ кръгъ отъ три, ще образува едно вътрешно единство, което ще ви осигура всички сполучки въ животъ. И ако искате човѣкът да има сполучки въ живота ви, трѣба да бѫ-

де човѣкъ на вѣрата, на обичъта и на служенето.

Ако едно учение не се взаимодейства, то е бессмыслица и неразумни. Сегашните форми, които имамъ, съм съмъртни и преходни, понеже съм направени отъ една неорганизирана въ себе си материя, но има обвивки, форми, които никога не гърьтъ, нищо не може да разрушатъ, нищо не може да проникне презъ тѣхъ.

Студът и топлината съдве полярни сили, отъ чието взаимодействие се образува формите. И студът ни носи едно благо, топлината – друго благо. При студът гиене не стъве; при топлината има животъ, но има и гиене. При студът живота много медлено се развива, но пъкъ нѣма никакъ гиене. И повечето болести и противоречия въ живота на съвременното човѣчество се дължатъ на излишната топлина, която хората иматъ, затова трѣба да се намали топлината, за да се дойде до нормалното състояние на живота. Човѣкъ трѣба да знае да регулира топлината и студът въ себе си, защото въ това регулиране не седи творческият процесъ на живота. Нормалната топлина на тѣлото за сега е 37°. Щомъ стане повече, зараждатъ се болезнени състояния въ тѣлото и чувствата и когато организма не може да издържи на голѣмата топлина, човѣкъ умира. Много хора можемъ да ги спасимъ, като намалимъ топлината. Или другояче казано: трѣба да се измѣни психическата състояние на човѣка, трѣба да се измѣни насоката на неговата мисълъ, за да се намали и организмската топлина. Защото органическият процесъ съдължен е отъ психическите.

Сегашните хора умиратъ по единствената причина, че всички имът чувства и способности не функциониратъ равномѣрно, и вследствие на това става неравномѣрно разпределение на топлината, която вече внася аномалност въ организмическия животъ. Ако всички способности функциониратъ равномѣрно и енергийтъ се разпределятъ хармонично по цялата мозъкъ, болезнените състояния ще се избѣгнатъ. Това съм новите данни, които се внасятъ въ науката. Ако всички чувства и способности функциониратъ равномѣрно и хармонично, човѣкъ ще може да живее и надъ 120 години. Ако единъ боленъ може да въведе равновесие въ мислите и чувствата си, веднага ще създаде.

Христосъ каза: „ако не ядете плътта ми“, което значи, ако не възприемът моята любовът и животъ, нѣма да имате животъ въ себе си. Когато хората иматъ кри-

КАКЪ ДА ИЗПОЛЗУВАМЕ СЛЪНЧЕВАТА ЕНЕРГИЯ

(Продължение)

Ето центровѣтъ, които служатъ за проводници и акумулятори на слънчевата енергия.

Сърдечниятъ центъръ. Той се намира на сърдцето и управлява дейността на сърдцето и кръвообращението, въ тъй като жизнената сила се разнася по нашето тѣло чрезъ кръвта, то сърдцето управлява храненето на тъканите чрезъ тази жизнена сила. За настъпилът време да имамъ силно сърдце, тъй като отъ него зависи жизнеспособността и дълготрайността на нашия животъ, въ пръвата този органъ пръвъ се изхвърля. Сърдечниятъ центъръ е главниятъ органъ за нашата психична животъ, и затова всички неприятности, скърби, всички удари на съдбата, се отразяватъ преди всичко на нашето бедно сърдце. Необходимо е да успѣемъ да го защищавамъ, необходимо е да му съзладемъ броня и тази броня може да бъде съмно постоянно обновяваната жизнена сила, която ний можемъ да приведемъ къмъ него изъ слънчевия възълъ. За да засилите сърдцето си, за да подгответе неговата съпътствителна сила къмъ постоянно наväсняванътъ отъвън удари, съпътството се на него въ време на наväшето ритмическо дишане и при задържането на въздуха, съ усилне на волата си, отправете потока на жизнената енер-

гия изъ слънчевия възъл къмъ сърдечните центъри; правете това винаги, когато сърдцето ю почва да отслаби, правете го винаги, когато върху въсъ се сипатъ ударитъ на съдбата или когато съчувствува къмъ други го кара да се свърши отъ болка.

Центъръ на гърлото. Той се намира до щитовидната жлеза и управлява нейната секреция. Отъ този центъръ засилватъ нашата памет, той е центъръ на енергетичната мисълъ. Разстройството на този центъръ води къмъ забуга на паметта и къмъ неспособностъ за свързана мисълъ. Огъ разстройството на този центъръ произлиза, заболяването на щитовидната жлеза, болестта гуша, която обикновено силно понижава умствените способности на заболѣвания. За да засилите този центъръ т. е. за да изострите вашата памет и да урегулирате мислите, отправяйте съзнателно къмъ него жизнена сила изъ слънчевия възълъ, съ помощта на ритмичното дишане, както това става и при сърдечните центъри. Отъ центъра на гърлото или поправо отъ засилването на свързането съ него щитовидна жлеза зависи запазването на младата ни външностъ.

Центъръ на темето, тъй нареченото „трето око“, това е тайнствен-

ниятъ центъръ, който спи дълбоко въ забиковения човѣкъ. Никакъ отправяне на жизнените сили къмъ него, никакъ усилия на слънчевия възъл не ще го пробудятъ, но все пакъ отпраздните къмъ глашата потока на нашата жизнена енергия, ний оживяваме дейността на нашата мозъкъ, ускоряваме темпа на нашата интелектуална работа, предотвратяваме умствената умора и намаляваме потребността отъ сънъ.

Центърътъ на малкия мозъкъ се намира въ задната част на главата. Отъ него зависи хармоничното развитие на нашата организъм, пропорционалността на различните му части.

Центърътъ на лопатката се намира въ горната част на гръбначия стълбъ, между лопатките. Този центъръ си дълбоко съмъ и не може да се пророди чрезъ отправяне къмъ него енергията на слънчевия възълъ.

Бѣлодробния центъръ управлява дейността на бѣлите дробове, когато дишате, а следователно, и състоянието на кожата ю. Чрезъ съзнателно привеждане къмъ него на жизнената сила можемъ да засилимъ бѣлите дробове, а въ случаи на заболяване и да ги излѣшивамъ.

Бѣречниятъ центъръ управлява дейността на бѣречните и затова отъ него зависи чистотата на нашия организъмъ.

нитѣ форми, създадени отъ тази материя, съмъсъмътни и неразумни. Сегашните форми, които имамъ, съмъсъмътни и преходни, понеже съм направени отъ една неорганизирана въ себе си материя, но има обвивки, форми, които никога не гърьтъ, нищо не може да разрушатъ, нищо не може да проникне презъ тѣхъ.

Студът и топлината съдве полярни сили, отъ чието взаимодействие се образува формите. И студът ни носи едно благо, топлината – друго благо. При студът гиене не стъве; при топлината има животъ, но има и гиене. При студът живота много медлено се развива, но пъкъ нѣма никакъ гиене. И повечето болести и противоречия въ живота на съвременното човѣчество се дължатъ на излишната топлина, която хората иматъ, затова трѣба да се намали топлината, за да се дойде до нормалното състояние на живота. Човѣкъ трѣба да знае да регулира топлината и студът въ себе си, защото въ това регулиране не седи творческият процесъ на живота. Нормалната топлина на тѣлото за сега е 37°. Щомъ стане повече, зараждатъ се болезнени състояния въ тѣлото и чувствата и когато организма не може да издържи на голѣмата топлина, човѣкъ умира. Много хора можемъ да ги спасимъ, като намалимъ топлината. Или другояче казано: трѣба да се измѣни насоката на неговата мисълъ, за да се намали и организмската топлина. Защото органическият процесъ съдължен е отъ психическите.

Сегашните хора умиратъ по единствената причина, че всички имът чувства и способности не функциониратъ равномѣрно, и вследствие на това става неравномѣрно разпределение на топлината, която вече внася аномалност въ организъмския животъ. Ако всички способности функциониратъ равномѣрно и енергийтъ се разпределятъ хармонично по цялата мозъкъ, болезнените състояния ще се избѣгнатъ. Това съм новите данни, които се внасятъ въ науката. Ако всички чувства и способности функциониратъ равномѣрно и хармонично, човѣкъ ще може да живее и надъ 120 години. Ако единъ боленъ може да въведе равновесие въ мислите и чувствата си, веднага ще създаде.

Христосъ каза: „ако не ядете плътта ми“, което значи, ако не възприемът моята любовът и животъ, нѣма да имате животъ въ себе си. Когато хората иматъ кри-

Храносмилателниятъ центъръ ръководи храносмилането, обмяната на веществата, и усвояването на храната. При лоша хранене на организма нужно е да приведемъ живота съмъсъмъ този центъръ и храненето ще се урегулира.

Въ долния край на гръбначния стълб се намира тайнствения центъръ „Plexus Sacralis“, по индуски „муладхара“; той е главниятъ кондензаторъ на жизнената сила, въ него лежатъ огромни неизползвани запаси отъ нез. Този центъръ управлява половината дейност на човѣка. Този запасъ отъ слънчевата енергия обикновено се изразява отъ човѣка най-безразсадно за полови излишства, а при това, ако можемъ правилно да го използвамъ, ний бихме увеличили многократно нашата работоспособност, нашата интелигентуална дейност и бихме пробудили въ себе си силите, които обикновено се наричатъ окулни сили. Накакъвъ подобенъ способъ може не може да бѫде придобита отъ човѣкъ, докато той не се научи да се отнася разумно съ този центъръ и съ изненада извади отъ него енергетически токъ. Необходимото условие за гъбата надъ този центъръ е половиното въздушдане и умението да отправимъ дейността му въ друга посока. Индуистъ нарича това превъртане „пробуждане на огнената змия“. Това е защото кондензираната жизнена сила на Сълнцето съ свои

ви възгледи за живота, живота имъ ще бъде нещастен и пълен съ противоречия.

До сега цялото човечество е слизало, инволюирало е, както се казва на научния език. Но пътят на Слизането зъвшенъ и човечеството вече поема възходяща път на своето развитие; започва да еволовира. Това е новата религия, новото учение, което ние възвестваваме, възхода на човешкото развитие, повършването на човешка към меготовото първоначално състояние. Това е новия животъ.

До сега е било лошото въ живота. И ако нѣкакъ пътъ ви се случи нѣщо лошо въ живота, считайте го че е от минуватото. А въ бѫдеще ви очаква всичко хубаво. Очаква ви едно велико бѫдеще, затова не се обезстрдчавайте.

Сега ви пожелавамъ да забравите вашето минало и да живеете въ възхода на вашия животъ. Вашият възход е подобренето на вашата сѫдба. Вие сте въ едно училище и вашите Учители искат да учате. Затова ще се стегнете да учате.

Това ще оправи вашата сѫдба. Нѣма да мислите че сте старъ. Гла-

вата ви тръбва да бѫде стара да мислите, а тълото ви тръбва да бѫде младо — да работите. Тога ще имате във Бога, ще общите Бога и ще вършишъ волята Бога. Това съ първите стъпки въ пътя на новата култура, първите стъпки към новото човечество, първите стъпки към новото човечество, първите стъпки на човешкото развитие, първите стъпки на сближенето на народите. Всички народъ да вървят въ другите народи, да ги общат, и всички единъ народъ да служи на другите народи.

Ако се турятъ тѣзи правила въ индивидуалния, семейния и обществения животъ, и ако се приложатъ въ международните отношения и се образува взаимно довърение и общич между народите, и съ готови да направятъ за другите това, което правятъ за себе си, живота имъ въ всички направления ще се изправят и уредят. Това съ първите стъпки въ пътя на човешкото развитие и ви пожелавамъ всички да тръгнете въ него, защото само въ него ще придобиете всичко, къмъ което се стремите.

21 IV. 1935 год.

АСТРОЛОГИЯ

Да се допуска, че планетите определятъ нашия животъ, е все едно да се твърди, че времето се определя и води отъ стрелките на нашия часовникъ. Единът и другъ сѫ само указатели на влънния, но не и самите тѣ да влияятъ. Последниятъ се подчинява на пралиния ходъ на времето, което ни носи; първите — на всемирния козмиченъ животъ, на който ние сме само бледа изразъ. Въ всички моментъ на всичността, определенъ отъ механичния прѣстъ на часовника, позицията на непрекъжнато промънящите се звезди описана на небето условията, възхнати отъ Универсалната воля за всички сѫщества, които живѣятъ въ нея и за нея.

Ето възбуката на тѣзи условия: Сѫщо както всички живь организъмъ върху нашата земя е единъ сборъ, едно единство отъ клетки, отъ които всяка си има собственъ животъ и своя специална функция въ организма, така и нашата слънчева система е направена отъ много по-големи сферични клетки, които ний виждаме да обикалятъ окolo слънцето.

Сѫщо както всяка клетка на нашия организъмъ се състои отъ едно ядро, което се обива отъ една пластична течност, кѫдато

проявява своята жива сила, така и всяка отъ тѣзи големи небесни клетки е обградена съ едни материали, характерни съ своята проницаемост и пластичност; планетата предава съ своето ритмично движение върху орбитата си и носи същевременно своя животъ и своято собствено влияние, за да обнови периодически любовта иtoplната на Божията воля.

Тѣзи небесни създади (graal celieste), живи венци (caines imppence)творчески възприематели на Божествената мисъл, иматъ само една разлика съ нашите микроскопични органици; че въмѣсто да бѫдат устроени като тѣхъ, тѣ сѫ концентрични сложени и тѣхния одухотворител пулсира въ общия центъръ.

Да се спремъ за единъ моментъ въ безкрайния ходъ на времето, напримъръ въ единъ нашъ земенъ хоризонтъ, въ единъ даденъ денъ, въ единъ даденъ часъ; живата козмична срѣда, кѫдато този хоризонтъ се намира потопенъ, има една конструкция, една виталност, едно вибриране напълно специални, дължими на относителното положение на тѣзи клетъчни ядки, които сѫ планетите на нашето същество.

И тази звездна мелодия, акордъ

на хармонията на сферите, се мѣни всѣкъ моментъ, непрекъснато и във вѣчна правилност на божествения ритъмъ, съ разнообразие то дирижирано отъ звездите, които пѣватъ във вѣчния ритъмъ за вѣчния животъ.

Всѣко сѫщество, което се рожда, расте и умира тамъ, е люляно всѣкъ моментъ: неговата радост и неговата сила се увеличаватъ, ако бѫде въ хармония съ всемирния животъ; то се поправя съ тежкото наказание на разочароването, ако се отстрани; и дори ще бѫде сломено, ако се пропустовъстави.

Ето оправданието, ето ролята на астрологията. Подобно на диригента на оркестъра, който показва на оркестрантъ ритъма и височината на нотата, написана отъ генилата ръка на автора, тя определя състоянието на небето, отъ където нашия земенъ животъ противъча и се регулира, тя показва предварително възможностъ на даденъ време и място, споредъ както сѫ написани, за да изпълнимъ съ радост и хармония нашата частъ на божествения концертъ.

Както нашата наука за музикалната хармония обяснява стойността на всѣкъ отъ своите тонове и тѣхното комбиниране споредъ естествените закони, астрологичната наука, стара колкото и човечеството, е опредѣлила въвковинътъ си наблюдения, природата на влиянието на тѣзи елементи на козмическата концертъ. Тѣхното оправдание установявала една глава, може би, една отъ най-високите отъ науката за ритъма, която ще разомираме колкото е възможно тукъ. Ето най-малкото отъ това което може да се каже за четвъртото на астрологичното небе.

Ако оставимъ настрана дветѣ крайни планети Уранъ и Нептунъ, оставатъ ни седемъ движения се звезди въ нашата земенъ хоризонтъ, които за удобство при изговарянето се наричатъ съ общото име планети, понеже тѣхното положение относно земята е интересно за астрологията, Макаръ че това не отговаря на никоя хипотеза върху тѣхната реална позиция. Ето основните качества на тѣзи седемъ планети въ астрологичната практика.

Сълнцето е одухотворявания и опъняваща центъръ. То е първия изразъ на Волята на Вселената, Огънъ съ които се одухотворява пространствата.

Луната, приемникъ и представател на тѣзи първични токове, за да проникнатъ въ всѣкъ кътъ, всѣкъ парцелъ на нашата земна материя, за да се превърнатъ отъ

интерната въ движуща се, по съвръшенна и смъртна; общата майка на всички сѫщества, върху нашата земя, представена във всички времена съ познатите символи: Ада Нари, Изисъ, Небесната дѣва и пр.

Сатурнъ, студената планета въ небесните покрайници е причина на кристализацията, на сингенчната кондензация, на хармоничната синтеза на материални елементи. Това е планетата на супори, но същевременно и на мистични влияния.

Юпитъръ е регулаторъ на звездните влияния върху сѫществата външни индивидуализации, разпределител на силите вътре въ тѣхното разнообразие отъ формите и образи на Провидението, баша на божествотѣ и на хората; неговото влияние е по природа морално и религиозно.

Тѣзи три планети, наречени мажки, понеже сѫ изключително активни, се разливатъ основно въ своето проявление въ материалния свѣтъ: можемъ да си представимъ Марсъ като експанзивната сила, която разграничила и отделила Той произвежда движение въ права линия, при топенето напримъръ, разпръскването и пр.

Сатурнъ дава привлекателната сила или кохезията, която поддържа формите споредъ Волята на Всемира. Това е силата, която регулира разбръквашето влияние на Марсъ; той държи за постоянството.

Юпитъръ е също консерваторъ, но той държи да запази формата въ свето движение, посрѣдникъ между дветѣ планети, той е принципъ на разпределение на върхното вътрещето (ротационо) движение; експанзивната сила се уравновесява отъ силата на скепление и тѣлото се завърта около единъ центъръ — сънце.

Колкото за сънцето, неизчертаемиятъ източникъ на дветѣ противоположни сили на привличане и отблъскването, ти разпределя на три други въ хармонични ритъми, за да се създадатъ условията на всѣкакъвъ родъ животъ.

Освенъ тѣзи активни сили, оставатъ ни две други: едната Венера, е по природа сѫществено женственъ; това е принципъ на индивидуалното въплъщаване на силата, тя привежда въ индивидуална форма всѣкъ индивидуална мисъл, тя разделя формата, очертана отъ марсовата воля, както луната възпроизвежда тази на Вселената, предадена отъ сънцето; тя е принципъ на вѣчната майка, чието милостъдие не се огъва на никой краенъ и съмртенъ идеалъ.

Меркурий е възможността за нарастване, принципъ на виталното, привличане отъ материала; той представлява силата на детството,

тѣ свойства и влияние напомня огъна. Необходимо е шо тази огнена земя да развие и изпълни изъ "Plexus Sacralis" въ известенъ подъ името "Кундалини"; при свое издигане той минава първомъ през храносмилателната и бъбречния центрове, изправиши тѣхната дейност като ги прави способни да работятъ съвсемъ и изпълни тѣхната работата; при издишането съ съмънъ прерашпите натрупните въ слънчевия възелъ, създаватъ сънчеви мъзгъ; съ това вътъ силно подтиквате непредъ неговата дейност, създаватъ и засилватъ външна мъзълъ и създаватъ външна сънчеви енергии, а при това тѣй като пробуждането на Кундалини.

Ще тръбва обаче съ особена сила да подчертаемъ опасността, на които се подвързява човѣкъ при неумълът, непредвидимо отнесенъ съ огнената потока на Кундалини. Тѣи опасности сѫ три:

1) Изпълвайки "Plexus Sacralis" съ огнена слънчева енергия, привеждана отъ слънчевия възелъ, и не можеши да я повдигнешъ нагоре, ние рискуваме да засилимъ извънредно много нашата чувственост, затова небива да го творваремъ съ големи количества енергия, а при това, тѣй като пробуждането и издигането на огнената земя е неизвъзможимо безъ полово въздържане, то необходимо е да създадемъ

условия за последното. Необходимо е също да можемъ да изправимъ натрупната на жизнена сила изъ нашия полови органи. За тази целъ може да се прави следното упражнение: всмъртъ, при ритмично дишане, на жизнена сила въ слънчевия възелъ, същевременно съ усилие на волата се претегля къмъ същия центъръ жизнена енергия изъ половината органи: при задържане на енергията органъ: при издишане на сънчевия възелъ, създаватъ сънчеви мъзгъ; съ това вътъ силно подтиквате непредъ неговата дейност, създаватъ и засилватъ външна мъзълъ и създаватъ външна сънчеви енергии, а при това тѣй като пробуждането на Кундалини.

Въ нашето време на мѫжчината и болезнено повишена чувственост, спъваша всички сериозни работи, въ много необходимо да умѣмъ да превърнемъ прѣкътъ въ полза, да превърнемъ извънредната чувственост, въ енергия, засилваща нашите духовни и интелектуални прости; това упражнение ще тръбва да се прави въ училищната гимнастика. То тръбва да се прави при напълно изпълненъ гръбначенъ стълъбъ.

2) При издигането на тока Кундалини има опасност отъ възпламеня-

ване на центроветѣ, през които минава сънчевия потокъ, нѣщо което може да предизвика тежки нервни и други заболявания.

3) Има опасност отъ вредното въ човѣка чувство на нетърпение при развитието на центроветѣ чрезъ достигането до тѣхъ на тока Кундалини. Тѣлъ да умѣмъ да чакамъ естественото имъ пробуждане и развитие, а не чрезъ насилиство напрѣтване на волата да ги тръгвамъ: въ този случай тѣхъ бихъ билъ подобни на насилиствено разтворенъ тѣлъ.

Огненятъ токъ Кундалини, минавайки презъ центъра на темето, се враща надолу не вътре презъ нервните центрове, а вътре отъ човѣшкото тѣло, образува скопъ него слънчеви микроорганизми. Освенъ това, огнената енергия на Кундалини прониква въ всички пори на кашето тѣло, въ всѣнега клетка и преобразува последните, разрежда чрезъпрѣната имъ материальност, създава въ тѣхъ по-тънки и бързи вибрации, които правятъ тѣ-

лото ни необикновенно жизнеспособно, запазвайки младостта и пълното здраве. Въ това е тайната на прочутия "елексъръ на живота" — тайната на безсмъртието и вѣчната младост.

Благат дарове и изпраща Сълнцето и всички тѣ сѫ нещо законно достояние, стига само да умѣмъ разумно да ги използвамъ. Нѣкакъ казватъ, че за развирането на тия способности сѫ нужни грамадни усилия на волата и много го работа. Трѣбва, сбаче, да се започва съ малкото. Може да се започне съ развирането на слънчевия възелъ и резултатътъ бързо ще се появява. Разбира се, паралелно съ напредъването на работата нужно е да се прости съ много наши стари навици, дребни интреси, лични капризи и страсти, но съзнателни човѣкъ съ умствика, че пожертвува всичко това, знае, че въмѣсто него ще получи неизмѣримо повече.

Даровете на Сълнцето принадлежатъ на всички и затова начинътъ на тѣхното използване и резултатътъ, постиженето по тия пъти не бива да бѫдат скривани отъ никого.

(следва)

Нина Рудникова

което е причина да се премине целия живот отъ потенциалното състояние до това на зрълостта.

Влиянието на една планета е във зависимост и отъ положението ѝ върху хоризонта: дали тя е при изгревъ, дали се възкачва, слизи или е подъ хоризонта. За да се държи съмтка и за тъзи фактори на естествено влияние, разделят фактически хоризонта на бранни части, които наричат домове. Продължението на дължения и надолу, подъ хоризонта, ни даватъ

(превод отъ френски)

Курсъ по Есперанто

Deksepa leciono

La sportisto estas kuronta. La sportisto estas kuranta. La sportisto estas kurinta.

La arbo estas hakota de la világano. La arbo estas hakata de la világano. La arbo estas hakita de la világano.

La sportisto preparamas sin per la kurado. Li estas kuronta. Jen la signalo eksonas, kaj la sportisto eksuras. Li estas kuranta. Felice li alvenis al la celo en mallonga tempo. Li estas kurinta.

La világano bezonas lignon. Li iris en la arbaron кaj diris: mi farhakos tiun arbon. Do tiu arbo estas hakota. Li prenias la hakilon svigis ĝin kaj forte frapis la arbon unufje, dufoje, trifoje. La arbo estas hakata. Fine la arbo estas hakita. La arbo estas forhakita de la világano.

La gárdanisto fosas la gárdonen, li estas fosanta. La gárdeno estas fosata ĉe la gárdanisto. Li estas plantionta arbolon kaj la arbeto estas plantata.

LA EDZIGO DE MIA FRATO

Morgau estas dimanču. Morgau estas la edzigo de mia frato. La fiancino de mia frato estas bela kaj bona fráulino — Ŝia familio estas estimata de multaj homoj.

Hodiau la patro kaj la patrino de la fiancino estis ĉe ni. Nili estos bopatro ka bopatrino de mia frato. Kun miaj gepatroy, kaj kun mia frato ili parolis pri la detaloj de la edzifesto. Ili aranĝis la programon de la edzigo.

Nun mi sidas sola kaj pensas pri тio kio estas okazonta. Morgau je la oka horo matene mi estos preninta la kostumon kaj mia frato estos investiganta. Je la naǔa horo mia frato iras en la comon de sia fiancino. Tie oni estos aranĝantaj la toaleton de la novedzino. Je la 9½ h. la nova geceza paro estos venteranta al la pregejo. Je la ĉeke ni estos sta. antaŭ la altaro. Je la dekdua la gecezoj estos vetura. Iaj al fremdlando. Ili estos alvenontaj al la celo de sia vojage lunde vespero. Mia patro kaj la bopatrino de mia frato faras rimarkon, ke ni devas labori rapide kaj

всичко 12 дома или къщи. Изобщо всичка планета действува едновременно спреди' своята природа, във комбинация съ другите и във взаимо действие по отношение на зодиакалните знаци и астрологичният домове. Държайки съмтка на този ансамбъл отъ влияния за дадено място и време, ние можемъ да заключимъ за физичните, физиологичните и психичните последствия, които търбва да произведе.

(превод отъ френски)

akurale, por ke ĉio finigu ĝustalempre kaj ne okazu la miskompremo.

Hodiau tagmeze, dum la komuna tagmango, la boavo de mia frato diris: „Kajaj junuloj, morgau alento bone, ĉar estos farota la plej grava akto en la vivo de unu homo — la edzigo. La nupto estas sankta kaj benita afero. Ankoraj en la praarbordo vivis la prahomoj, ekzistas la edzige akto kaj la nupta vivo. La nupta paro estas la plej grava elemento, sur kiu estas bazita la socio. El la nupta paro aperas familio, el la familio — socio, kaj el la socio — stato.

Gramatiko

1. Въ Есперанто съществуват две причастия: **действително** и **страдателно**. Действителното причастие има три форми — за третъ времена. Действителното причастие за сегашно време има окончанието **anta**. Напр. laboranta работеща, dormanta спяща.

Действителното причастие за минаво време има окончанието **inta**. Напр. laborinta работи, dorminta спал. **Страдателното причастие** скъпо има три форми за третъ времена. Страдателното причастие за сегашно време има окончанието **ata**. Напр. lavata която се грижи за бъдещо момънт действието ѝ е станало, ще става или ще стане отъ този бъдещо момънт във бъдеще. Напр. Morgau ти estas laborinta, laboranta, laboronta. Утре ще бъда работил, ще бъда работещ, ще бъда този, който ще работи.

3. Предлогът **de** се употребява при страдателните причастия. Той показва кое то е извършило действието. Напр. misokonperi разбираш криво, зле, неточно, misalkui горгушно смътъ, misuzi злоупотребяваш.

7. Предлогът **for** (далеч отъ) се употребява като представка същото значение. Напр. forfugti отливаш, forpel отблъсваш, разгонваш, forigi отстраняваш.

5. Представката **gra** проказва лице или предмет, кое то съществува преди много време, кое то съществува след много време или кое то съществува отъ дълго време. Напр. prahomo

всичките игри и веселби. Въобще да се направи всичко, за да почувствуваш Поповите лъжички, че се грижимъ за тъкъ.

— Да, да, да! Прието! — потвърдили важните жабоци и денът се уважои.

Изведнъкът голъмата новина се разнесла по жабешкото радио по цялото протежение на рѣката и празникът започнала. Образувала се многохилядент хоръ отъ пѣви и крачки, рѣката сканала, та никой не можа да разбере кжде какво става. Виждали се всевъзможни скакания и прескочания, бѣгунки и премътания, пулния и препулувания. Поповите лъжички, малки глупави душинки и тѣ по заповѣдъ се редили едно до друго по брѣга на локвата и състрахочопчиване гледали своя спасителенъ денъ.

Уви, въ сѫщото време сълънцето приграввало локвата и водата бѣрзо напомнявала въ няя. Не минали много дни и Поповите лъжички останали съвършено на сухо. Вътка и страдание едно по-едно изгубвали живота си, а тѣлата имъ запепнали и изсъхнали на земята.

Отъ слава и прослава
Децата ници не разбърятъ,
Тѣ искаятъ домъ, въвъ който
Медътъ и хлѣбътъ двиза въръти

Дѣдо Благо

правчоѣкъ, раперо правнуку, рабово предло.

6. Представката **mis** означава зле, не добре, не точно да се извърши нѣкое действие. Напр. misokonperi разбираш криво, зле, неточно, misalkui горгушно смътъ, misuzi злоупотребявашъ.

7. Предлогът **for** (далеч отъ) се употребява като представка същото значение. Напр. forfugti отливаш, forpel отблъсваш, разгонваш, forigi отстранявашъ.

Зд „Агни Йога“

Съобщаваме на абонатите на „Агни Йога“, че книгата е подъ печать.

Записването на абонати про-
дължава. До излизането на
книгата, цената ю ще бъде 50
лв., следъ излизането ю ще
струва 50 лева.

О тъ издателството.

Денъ на Поповите лъжички

(басня)

По малка ведичка отъ рѣката се напълнила една дълга и широка локва. Жабите насочили въвъ своя жабунакъ, отъ който се излюпили много хиляди Попови лъжички. И почнали мънинките да шаватъ нежните си и красиви опашки. Съгледялъ ги стария жабокъ, възхитилъ се отъ особни чувства и извикалъ:

— О, невежи мой народе! Погледни децата си, какад красата представляватъ! Но сълтѣ най-милото твоё, плода на всѣко семейство и бѫдящото на наша родъ?

Логрижилъ ли си се ти за тъзи деца поне единъ денъ въ годината? — не, разбира се, и хиляди пласти! Ето защо, предлагамъ да учредимъ празникъ. Единъ денъ въ годината да мислимъ за децата си. Този денъ да го наречемъ Денъ на Поповите лъжички.

Чули жабите отъ рѣката патосната речъ на стария жабокъ и изкрешали:

— Ква, ква, ква! Да учредимъ, да учредимъ, денъ на Поповите лъжички! Това е славно, това е културно! Радвайте се, че измислихме най-великото дѣло на наше време!

— Въ този денъ — продължилъ стария жабокъ, да се направятъ манифестиции, да се държатъ речи за значението на деня, да се съредятъ концерти, представления,

наль моментъ действието е станало, става или ще стане. Напр. Hiegai ти estas laborinta, laboranta, laboronta. Виеръ азъ бѣхъ работил, работихъ, щяхъ да работя. Formata estos... inta, anta, onta показва, че въ нѣкакъ бѫдящъ моментъ действието ѝ е станало, ще стане или ще стане отъ този бѫдещъ моментъ въ бѫдеще. Напр. Morgau ти estas laborinta, laboranta, laboronta. Утре ще бѫда работил, ще бѫда работещ, ще бѫда този, който ще работи.

3. Предлогът **de** се употребява при страдателните причастия. Той показва кое то е извършило действието. Напр. La hundo estas batila de la masiglo. Кучето е бито отъ домакиня.

4. Съ наставката **do** се образуваатъ имена на роднини придобити чрезъ же-
нитба. Напр. borato тъсть, свекрът,
boratrix тъща, свекръва, bofrato шурей,
bofralina балдъза.

5. Представката **gra** проказва лице или предмет, кое то съществува преди много време, кое то съществува следъ много време или кое то съществува отъ дълго време. Напр. prahomo

тътъ хубаво, както оттатъкъ, но пакъ бихъ се наредилъ.

— Не се спирай! Не си и за тука. Твъя тая долини оставатъ хоръ, които съмъ обичали и мразили. А ти само съмъ рицаръ. Понататъ въ твоето място.

— Но тука е и жена ми. Его я тъмъ вътна група. О не ме отдълъ отъ нея! Но земата бѣхме заседи, нека и тукъ остана на нея...

— Изъ земата не си обичъ тая же-
на и затова ти не е твоя. Напротивъ,
ти я бихъ, че обичъ и жали бедните.

— Твоята умраза, твоето гробу и жестоко отнасяне къмъ нея, е причина за нейната премърдремъна смърть. Не, не е тукъ твоето място!

Та минаха още една рътлина и на-
възлоха въ друга долина. Тамъ бѣше
пустиня и грозно. Нико трева, нико цветъ
се видялъ. Плодни дървета нѣма.
Пинци не пѣватъ. Потоци не непознатъ
сухата земя. Сѣкаща е пустиня. И хо-
ро се видялъ наредъко. А лицата нѣмъ
са напръщенъ и грозни. И всички по
сами се скита, сѣкаща мрази и отбъ-
гащи всички.

— Охъ, тежко ми! — плачеше дѣдо Василъ.

— Да, тежко ти. Но съмъ ти си избралъ такавъ сѫдъ.

— Азъ, да знаехъ на земята, че тъй
ше се тегли... Но кой да ми каже тамъ,
че обичъ и милост се иска, за да бѫд-
е човѣкъ въ Рай? Незнай! Вѣрвъ,
че съ моите милиони и Раите ще заку-
пя. Ложъ съмъ се. А сега ще се мажа
вътъ пустиня...

— Имало е кой да каже, че обичъ и
милост се иска, но ти не си слушалъ.
Много учители и светии на земята сѫ
учили все съчети въ църквите. Нѣ никой не
слуша и изпълнява. И ти не иска-
ше да го чуешъ. Затова сърди се съ
мена на себе си сега.

— Тежко ми! Нѣмъ милост за ме-
не — плачеше дѣдо Василъ.

— Да, тежко на всички които ни-
кошо не обучихъ и жалихъ. Зашо то и
тъкъ имъ нѣма да обича и жали. Теж-
ко имъ. Тѣ съмъ най-голямътъ страдал-
чи и на земята и тукъ...

T. Ч.

На оня свѣтъ

Следъ мѫжчилите съмртъ, дѣдо Василъ заминъ за она свѣтъ. Когато бѣше стигналъ тамъ, той чу единъ гласъ:

— Вѣри следъ менъ!

И дѣдо Василъ видѣ предъ себе си само напръшно грозно лице, една облечена въ черно фигура.

— Но кой си ти? — попита дѣдо Василъ. — Май не ми се харесвашъ тъърде, та да ти се добреи...

— Вѣри следъ менъ! — заповѣда строго водачъ и лицето му придоби още по-грозенъ и неумолимъ видъ. — Азъ съмъ Ангела на умразата. Зашо то ти живишъ само съ умраза на земята, затова сега ще дойдешъ въ моето Царство...

Дѣдо Василъ тръгна следъ свою водачъ. Минаваха презъ много красиви мѣста. Навсѫмъ се видялъ плодни дървета. Едни цвѣтъка и пъпките въздухъ са сладъкъ ароматъ, други се привѣдаха подъ тежките на своятъ узрѣли плодове. Трети и цвѣтъка красицъ наредъ земята. Бисъри поточета осѣбяваха красицъ долина. Птички пѣхъ. Виждахъ се и групи хора: жени и мажи, деца и старци. И лицата на всички бѣха усмихнати и красиви. Отъ свѣтъ лице се изливаше свѣтлина, сѣкаше тѣ бѣхъ малки

— Тука ми харесва — продума дѣдо Василъ на своя водачъ. — Да може да ме оставишъ и да си идешъ Азъ и безъ тебѣ ще се наредя. Види ми се, че тия хора нѣмъ кръмъ и бакалница. А меси иди отрѣжи тая работа...

— Тука ми харесва — продума дѣдо

Василъ на своя водачъ. Следваше го неволно и дѣдо Василъ. Минаваха презъ други долини. Тука на хората сѫ загриженъ и печели.

— Поне тука ме остави — поднови молбата си дѣдо Василъ. — Тука не е